Mu süda peksis ta sõrme all nii tugevasti. Arvan, et ta seda tundis," sosistas Malle.

Korraga kõlas toanurgast tasane krabin. Üks õrn olend pika vibutava sabaga hüppas üle Malle ja hakkas tasakesi kompvekki närima. Varsti tuli teine samasugune olend. Ta pidi juba hüppama, kui äkki märkas voodikestes nukkusid.

„Oi rõõmu, rõõmu! Malle ja Peedu jälle kodus!" hõiskas Maasi.

„Kas tõesti?" piuksatas nüüd ka Niksi ja jooksis Maasi juurde.

„Tere, tere, hiirekesed!" hüüdsid nukud sõpru nähes.

„Täna võite julgelt ringi joosta, Murri kõht on jõulutoite nii täis, et valutab. Jäi juba ammu saali patjadesse magama."

„Kui kena, siis võime täna öösi suured tagavarad pesadesse koguda," arvas Niksi.

„Kuidas käib siis teie isa ja ema käsi?" pärisid nukud.

„Neid ei ole enam," vastas Niksi kurvalt. „Juba suvel kadus ema ja pärast seda õige varsti isa. Osa meie vendi-õdesid on samuti Murri kätte sattunud."

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 126